

EEN HOUDING VAN VERDEDIGINGLOOSHEID

“Je hebt geen idee van de geweldige bevrijding en de diepe vrede die ontstaat wanneer jij jezelf en je broeders totaal zonder oordeel tegemoet treedt” (T3.VI.3:1).

Deze zin was de afgelopen tijd erg behulpzaam voor mij om in gedachten te houden. Er kwam nogal wat aandacht naar me toe. De publicatie van mijn boek, een reportage in de krant over de Cursus en mijn groepen, een discussie op het internetforum van die krant, dat waren een paar aanleidingen. Hele mooie reacties waren er. En ook andere.

Ik heb gemerkt dat mensen die de Cursus niet of oppervlakkig kennen, er nogal eens krampachtig op reageren - en daarmee tevens op wie die ervoor kiest de Cursus actief uit te dragen. Soms neemt dat zelfs de vorm aan van een regelrechte aanval. Gezien de inhoud van de Cursus is dat volstrekt te begrijpen, en volstrekt te vergeven. Want de Cursus is een weg die expliciet de kern van ons probleem benoemt: het ego. En tevens het wellicht radicale antwoord geeft: het ego gaan loslaten. Aangezien de mensheid het ego hoog op de troon heeft gezet, valt die boodschap niet altijd in goede aarde.

De vraag is: hoe reageer je? Het kan heel verleidelijk zijn op oordelen van anderen te reageren met je eigen oordelen: verdedigingen, tegenargumenten, verontwaardiging, gekwetstheid. Maar dit is een valkuil. Ik deel graag de leiding die mijn innerlijke leraar me aanreikte. Hij zei me dat het *enige* dat me te doen stond, is me ‘voorbeeldig’ gedragen. Voorbeeldig in denken, in woorden en gedrag. Vanuit liefde dus, en niet vanuit angst. Voorbeeldig zijn betekent dat je anderen tot voorbeeld strekt. Als iemand daarvoor open staat. En je kunt die ander gewoon vrij laten in wat hij of zij daarmee doet.

Wanneer je aanval met aanval beantwoordt, word je deel van het probleem. Je gaat dan het angstige egospel meespelen. Het alternatief dat de Cursus aanreikt is verdedigingloosheid. Vanuit een houding van verdedigingloosheid word je deel van de oplossing. Er is niets om bang voor te zijn, want alleen de waarheid is waar. Aanval op jou is helemaal niet mogelijk, dus verdedigingen zijn niet nodig. Door dat te demonstreren draag je de Cursus uit. En daarin blijf je je verbinden met de ander, in zijn werkelijkheid. Want een andere valkuil is om je vanuit jouw zogenaamde ‘vergeving’ boven de ander te stellen, die ‘het allemaal nog niet begrepen heeft’. Ook dat is een verdediging. En dan ben je gewoon weer deel van het probleem geworden.

Je voorbeeldig gedragen betekent dat je zelf rustig, respectvol en in liefde blijft. Dat heeft een bijkomend voordeel: het ontkracht de vooroordelen die er duidelijk bestaan tegen mensen die een pad als de Cursus volgen. Je voldoet simpelweg niet aan de etiketten die maar al te makkelijk geplakt worden, zoals ‘afgedwaald en van God los’, ‘een onzekere zoeker’ of ‘misleid volgeling van een wereldvreemde sekte’, om er maar een paar te noemen die ik de laatste tijd gehoord heb.

Het is niet nodig om op grond van reacties van anderen te gaan twijfelen aan je pad. Voor mijzelf heb ik ten diepste beseft dat de Cursus een van de paden is die naar de waarheid voeren. En anderen begrijpen dat wel of niet, en zijn vrij daarop te reageren zoals zij willen. Maar dat doet niets af aan het diepe weten in mij, dat de Heilige Geest mij voortdurend ingeeft. Daarbij is een Cursusoverstijgend inzicht dat liefde altijd de enige juiste respons is, in een vorm die zich zal aandienen. Onderwijzen is demonstreren.

Wat Jezus ons vraagt staat onder meer verwoord in de brochure 'Psychotherapie', een aanvulling op de Cursus. Dit geldt niet alleen voor therapeuten, maar voor elke Cursusstudent, elke leraar van God:

“De [leraar van God] draagt dan ook een enorme verantwoordelijkheid. Hij dient aanval zonder aanval – en dus zonder verdediging – tegemoet te treden. Het is zijn taak te demonstreren dat verdedigingen niet nodig zijn, en dat verdedigingloosheid kracht is” (P2.IV.10.1,2).

Margot Krikhaar
MM4/2010